Pregaria.cat

Entrada

Pendent de quedar bé

23 d'Octubre del 2005

Per fi sembla que te'n has adonat que sempre estàs pendent de quedar bé. És més que una obsessió, quasi una la malaltia. La major part del teus pensaments, del que fas, en el fons, cerca caure bé als de casa, als amics, a la gent que et coneix i fins a la que t'observa quan vas en transport públic.

Si algun cop algú, per la raó que sigui, han dit que ets intel·ligent, que vals molt, que promets encara més.... com t'ha agradat ! Hi has pensat molts cops i t'ha envaït una mena de gust molt especial.

Fas moltes coses. Tens una agenda atapeïda, música, amics, grups, sopars, festes, lectures, cinema, voluntariats....i en tot t'agrada que comptin amb tu, que es faci un atent silenci quan parles i que et valorin, dintre dels marcs acceptats de la societat: talent, bona presència capacitat de seducció, duresa si cal... i etc.

Vius centrat en tu mateix. Àdhuc en les relacions més personals saps molt bé que després de donar molts voltes sobre molts temes, al final anirem a parar a tu. Ets simpàtic, perquè queda bé ser-ho.

Seria duríssim per tu que et marginessin, que et veiessin dèbil, vençut, desorientat, que la teva opinió no fos la de la majoria, que et sentissis com a fora del grup, de la marques, del que es porta en aquests moments Per això sempre vols respondre a les expectatives dels altres... i així penses que ets feliç, que et trobes bé, que ets "un chico excelente".

T'ho dic seriosament, amic meu, desitjo, que trenquis aquesta closca, i un dia comencis a ser tu mateix.

. . . . .

25 d'Octubre del 2007

He llegit molts cops el teu correu. El meu primer sentiment és de dol. Em sap greu el que ha passat. Ho sento molt. Éreu molt amics. Més que amics. Ella sens dubte t'ha estimat el millor que ha pogut. I ara heu acabat com "el rosari de l'aurora". Cadascú a casa seva, fets una desgràcia. La tradició diu que acabada la processó va caure un xàfec molt fort.

Dius que tot s'ha esfondrat, i que no saps qui ets. Dorms malament. Has plorat. Et preguntes com és possible que la X t'hagi plantat per un altre. Escrius: *qui soc, realment, qui soc ?.*

Et seré franc. Fins ara has estat un producte molt ben elaborat de la societat de consum i bona imatge. Responies als cànons del sistema. Vivies per caure bé als altres, i anar fent el teu ídol personal. Tot s'ha trencat, s'ha esmicolat. La X molt em temo que era com tu. I potser s'ha avançat a aquella dita del consum "gastar i llançar". Fa dos anys ja et vaig advertir.

Però ara tens la possibilitat de fer-te a tu mateix. No visquis més per quedar bé. No facis o deixis de fer només perquè és el que esperen de tu. Què creus? Què opines? Què et diu la teva consciència? Cap a on vols tu anar?.

El fracàs inesperat et pot obrir els ulls i adonar-te'n de que has de deixar de ser modelat per la societat i començar a ser el que et digui la teva consciència, des de el més profund de tu. Quan en sortis aniràs descobrint que els altres, i l'Altre, són valuosos per ells mateixos i no perquè estiguin o no estiguin de moda.

Vinga. Som-hi.